

Да та пытахъ сладко лице,
 Да ли помнишъ катъ ми рече
 Отъ твой-тѣ сладки устица:
 Да са любимъ мы до гроба,
 Да преждатъ нераздѣлни
 Наш-тѣ клети сѣрчица.

Като: бюлюлюмъ алтѣмъ кафесте.

Послѣдай лице вѣрнѣ рѣчъ,
 Що вѣгашъ толко на далечъ?

Яхъ! тѣй защо ли тѣй, за кой ли себепъ
 Хайде, хайде, мило лице, за еднѣ любовъ
 Послѣдай и добро стори,
 Не знашъ ли че ма изгори?

Яхъ тѣй защо така, за кой ли себепъ
 Хайде, хайде, мило лице, за еднѣ любовъ
 Отъ какъ сѣмъ теке запознахъ

Яхъ сладкѣ сѣмъ сѣмъ не заспалъ....

До кога да сѣмъ изгоренъ!

Вълазы да леи-ж всеки денъ?.....